

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2019 r. Trybunał (pierwsza izba) rozstrzygnął:

Przepisy art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ i pkt 20.B załącznika IV do tego rozporządzenia są nieważne w zakresie, w jakim systematycznie włączają do emisji z instalacji produkującej węglan sodowy dwutlenek węgla (CO₂) przeniesiony do innej instalacji do celów produkcji wytrąconego węglanu wapnia, bez względu na to, czy ów dwutlenek węgla zostaje uwolniony do powietrza czy też nie.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 181, s. 30

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 30 października 2018 r. – EM / TMD Friction GmbH**

(Sprawa C-674/18)

(2019/C 103/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EM

Strona pozwana: TMD Friction GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 4 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów ⁽¹⁾ – przy przejęciu zakładu po wszczęciu postępowania upadłościowego dotyczącego majątku zbywcy zakładu na podstawie prawa krajowego, które co do zasady nakazuje stosowanie art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy 2001/23/WE również w odniesieniu do praw pracowników do świadczeń związanych z wiekiem, inwalidztwem lub dla pozostających przy życiu członków rodziny w ramach uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych w razie przejęcia zakładu – zezwala na ograniczenie polegające na tym, że nabywca nie odpowiada za prawa przyznające w przyszłości uprawnienia do świadczeń oparte na stażu pracy sprzed wszczęcia postępowania upadłościowego?

2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy środki konieczne do ochrony interesów pracowników na podstawie art. 3 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2001/23/WE w odniesieniu do ich praw przyznających im natychmiast lub w przyszłości uprawnienia do świadczeń związanych z wiekiem z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych w przypadku przejęcia zakładu po wszczęciu postępowania upadłościowego dotyczącego majątku zbywcy zakładu powinny odpowiadać poziomowi ochrony wymaganemu na podstawie art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy ⁽²⁾?

3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:

Czy art. 3 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2001/23/WE należy interpretować w ten sposób, że środki konieczne do ochrony interesów pracowników w odniesieniu do ich praw przyznających im natychmiast lub w przyszłości uprawnienia do świadczeń związanych z wiekiem z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych zostały podjęte, jeżeli prawo krajowe przewiduje, że

- zobowiązanie do zagwarantowania w przyszłości pracownikowi objętemu przejęciem zakładu w upadłości świadczenia emerytalnego z uzupełniającego zakładowego lub międzyzakładowego systemu emerytalnego przechodzi co do zasady na nabywcę zakładu,
 - nabywca zakładu odpowiada za przyszłe roszczenia o wypłatę świadczeń emerytalnych w zakresie, w jakim opierają się one na okresach stażu pracy w zakładzie wykazanych po wszczęciu postępowania upadłościowego,
 - określona przez przepisy prawa krajowego instytucja zabezpieczenia na wypadek upadłości pracodawcy nie ma w tym przypadku przejmować odpowiedzialności za część przyszłych roszczeń o wypłatę świadczeń emerytalnych nabytą przed wszczęciem postępowania upadłościowego oraz
 - pracownik może domagać się w postępowaniu upadłościowym dotyczącym zbywcy wartości nabytej przed wszczęciem postępowania upadłościowego części swoich przyszłych roszczeń o wypłatę świadczeń emerytalnych?
- 4) Jeżeli prawo krajowe nakazuje, aby stosować art. 3 i art. 4 dyrektywy 2001/23/WE w przypadku przejęcia zakładu również podczas postępowania upadłościowego, to czy art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/23/WE znajduje zastosowanie do praw pracownika przysługujących w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych, które to prawa powstały już wprawdzie przed wszczęciem postępowania upadłościowego, jednak prowadzą do uzyskania przez pracowników uprawnień do świadczeń dopiero w chwili wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego uprawniającego do świadczeń, a zatem dopiero w późniejszym momencie?
- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania drugie lub czwarte:
- Czy minimalny poziom ochrony, który ma być zagwarantowany przez państwa członkowskie na podstawie art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, obejmuje również zobowiązanie do zapewnienia praw przysługujących w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych, które w chwili wszczęcia postępowania upadłościowego zgodnie z prawem krajowym nie były jeszcze nabyte ustawowo oraz które w ogóle są ustawowo nabywane tylko dlatego, że stosunek pracy nie zostaje zakończony w związku z upadłością?
- 6) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte:
- W jakich okolicznościach straty poniesione przez byłego pracownika w zakresie świadczeń z pracowniczego programu emerytalnego, które spowodowane zostały przez niewypłacalność pracodawcy, mogą zostać uznane za oczywiście nieproporcjonalne, co zobowiązywałoby państwa członkowskie do zagwarantowania w tym zakresie minimalnego poziomu ochrony na podstawie art. 8 dyrektywy 2008/94/WE, chociaż pracownik uzyska co najmniej połowę świadczeń, które będą wynikać z nabytych uprawnień emerytalnych?
- 7) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte:
- Czy wymagana na podstawie art. 3 ust. 4 lit. b) lub art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/23/WE – równoważna ochronie z art. 8 dyrektywy 2008/94/WE – ochrona praw pracownika przysługujących w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych jest zagwarantowana również wtedy, gdy wynika ona nie z prawa krajowego, lecz tylko z bezpośredniego zastosowania art. 8 dyrektywy 2008/94/WE?
- 8) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie siódme:
- Czy art. 8 dyrektywy 2008/94/WE również wtedy wywołuje skutek bezpośredni, tak że może się na niego powoływać pracownik przed sądem krajowym, jeżeli otrzymuje on wprawdzie co najmniej połowę świadczeń, które wynikają z jego nabytych roszczeń emerytalnych, jednak jego straty poniesione wskutek niewypłacalności pracodawcy należy uznać za nieproporcjonalne?
- 9) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie ósme:
- Czy instytucja zorganizowana na podstawie przepisów prawa prywatnego, ustanowiona przez państwo członkowskie – w sposób bezwzględnie wiążący dla pracodawców – jako instytucja zabezpieczenia pracowniczych programów emerytalnych na wypadek upadłości pracodawcy, która podlega państwowemu nadzorowi finansowemu, jak również która pobiera od pracodawców na podstawie prawa publicznego składki niezbędne w celu ukonstytuowania zabezpieczenia emerytalnego na wypadek upadłości pracodawcy oraz, tak jak organ administracji, może wydać akt administracyjny, spełniając przesłanki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jest organem władzy publicznej tego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 283, s. 36.